

GIÁC NGỘ MỖI NGÀY

Bình an giữa cuộc đời

By Hồng Phúc

Bình yên không có nghĩa là đi đến một nơi không có tiếng ồn, không có khó khăn, không cực nhọc.

Bình yên là giữa một không gian yên ả, thanh bình, chỉ có tiếng chuông chùa buông trong thinh không làm tâm ta tỉnh lặng, dễ chịu. Bình yên là khi ta biết tìm về với Phật, tìm về nương náu dưới ngôi Tam Bảo để tu thân hành thiện, để cho cuộc đời mình sống có ý nghĩa hơn.

Mùa Vu Lan năm ấy, con đến gặp Thầy và kể hết mọi nỗi niềm của một người con trước và sau khi mất mẹ, trước và sau khi biết hướng về quy y Tam bảo. Hôm nay, Thầy sẽ nhắc lại cho con và cũng để chia sẻ cho những bạn đồng tu của con cùng học hỏi...

Hồi nhỏ, mẹ thường dẫn con đi chùa lễ Phật. Mỗi khi về chùa, mẹ đều nói “Ngôi chùa chính là nơi bình an nhất có thể cho con niềm an lạc để vui sống. Con nên nhớ kĩ sau này khi con lớn lên, dù còn mẹ hay không còn mẹ trên đời thì con hãy tìm về nương tựa Tam bảo. Tam bảo chính là chốn bình an nhất cho đời con”. Nghe thì nghe vậy, nhưng con chưa hiểu gì.

Lúc bấy giờ, con chỉ biết nơi bình an nhất trong đời con là Mẹ. Những lúc con bệnh đều có mẹ cận kề chăm sóc, những lúc con buồn, có mẹ ở bên an ủi, giải khuây, những lúc con gặp khó khăn có mẹ bên cạnh thì mọi chuyện đều êm đẹp. Con nhận ra cuộc đời con lúc bấy giờ không có gì tốt đẹp hơn là có Mẹ.

Mặc dù mỗi lần được đi chùa cùng mẹ, con rất thích và đặc biệt thích nghe lời kinh, tiếng mõ hòa lẫn trong tiếng chuông

chùa ngân vang trầm ấm, thích nhìn hình ảnh đức Phật từ bi...nhưng những lúc con cần được bình an thì chỉ có mẹ là người duy nhất có thể cho con điều đó. Những tưởng đời con sẽ mãi được bình an bên mẹ, nào ngờ cơn gió vô thường đã cướp mất mẹ của con.

Từ khi mồ côi mẹ, con mới hiểu và thấm thía nỗi mất mát to lớn của con người khi không còn có mẹ bên đời. Năm tháng trôi qua, trước dòng đời xuôi ngược, con phải tự mình chống chọi với mọi phong ba bão táp của trường đời. Những lúc gặp khó khăn, con không còn biết phải nương vào đâu, không biết tìm đâu sự bình an cho tâm hồn mình.

Một ngày quá mệt mỏi trước những cuộc đua của cuộc sống, một ngày mà con thật sự cảm thấy mình quá tuyệt vọng, không biết phải giải quyết thế nào trước mọi khó khăn, con đã nhớ về mẹ, lòng cứ mong ước giá như có mẹ bên cạnh thì mọi chướng ngại đều được giải quyết một cách an ổn, tốt đẹp.

Con buồn và nhớ mẹ nhiều lắm, nhớ về hình ảnh mẹ thân thương và đặc biệt là nhớ những lời mẹ khuyên dạy, bất chợt con nhớ lại rất rõ lời mẹ năm nào: “Ngôi chùa chính là nơi bình an nhất có thể cho con niềm an lạc để vui sống. Con nên nhớ kĩ sau này khi con lớn lên, dù còn mẹ hay không còn mẹ trên đời thì con hãy tìm về nương tựa Tam bảo. Tam bảo chính là chốn bình an nhất cho đời con”

Lúc ấy, không ai bảo con, tự nhiên con vội vã tìm đến chùa, hướng về tôn dung đức Từ phụ và gởi gắm tất cả những buồn đau, khó khăn mà con đang gặp phải. Ngay lúc ấy, bóng dáng sư phụ xuất hiện, hình như sư phụ cũng đã hiểu thấu nỗi đau khổ trong lòng con.

Sư phụ đã khuyên dạy con rất nhiều điều hay và con đã ngộ được một chân lý thật tuyệt vời qua lời sư phụ trao truyền: “Mẹ là Phật. Tâm mẹ chính là tâm Phật. Phật dạy con phải đi vào nội tâm để học đạo. Tới một lúc nào đó, con đã ngộ chứng được rằng, Phật tại tâm, thì tâm cũng chính là Phật. Và khi con tìm ra được sự thật nhiệm mầu đó thì lòng con được an vui, thư thái. Tâm con được tự do tự tại, được bình an vô sự”.

Con đã hiểu lời dạy của mẹ ngày xưa. Giờ con không còn thấy bơ vơ lạc lõng khi không còn mẹ bên đời, bởi trong tâm con lúc nào cũng có Phật, có mẹ hiện hữu. Những khi tâm còn nghĩ, còn nhớ đến Phật, nhớ đến mẹ cũng là khi con có mẹ che chở, có mẹ an ủi, động viên và giúp con vượt qua tất cả. Tuy nhiên, dù biết rằng tâm chính là Phật, Phật chính là tâm, nhưng khi con chưa biết rõ được tâm mình thế nào, thì Phật vẫn còn xa cách với chính mình lắm. Và khi còn thấy có ta, thì cũng chẳng thấy được Phật.

Từ hôm đó trở đi, tâm con lúc nào cũng hướng về mẹ, hướng về Phật để tu dưỡng. Nhờ vậy mà những lúc gặp khó khăn trong dòng đời nghiệt ngã, con không còn thấy chơi vơi, không thấy mình lạc lõng. Con luôn nhớ đến mẹ và thường đến chùa lễ Phật, tu niệm.

Những lúc ấy, con đã thực sự tìm được sự bình an trong tâm hồn. Cám ơn đời đã cho con người mẹ tuyệt vời. Mẹ chính là Phật, là Bồ tát với tâm đại từ bi, đã hướng đời con đi theo con đường chân thiện mỹ, để con hưởng được hương vị an lạc trong nguồn giáo pháp nhiệm mầu...

Sau khi kể hết câu chuyện cổ tích về cuộc đời mình, con mới ôn tồn nói với Thầy: “Bạch Thầy, ngày xưa, chốn bình an trong đời con là mẹ; ngày nay, chốn bình an trong đời con là ba ngôi báu, là chốn thiền môn yên tịnh và đặc biệt nhất là Thầy, là sư phụ của con. Ngày xưa, nhờ Thầy khai thông cho con những lời tâm huyết nên con đã có được cuộc sống bình an. Nơi đó có Phật, có Thầy và có cả mẹ kính yêu của con”.

Đúng vậy, con đã tìm được cho mình chốn bình an tuyệt vời. Mong rằng con hãy cố gắng nương theo lời Phật dạy mà tu thân hành thiện, để cho cuộc đời mình sống có ý nghĩa hơn.